

Георги Николов

Апокалипсис

В храма беше много тихо. Дори като, че ли по-тихо от когато и да било. Тумаранга – върховният жрец, беше заел традиционната поза на членовете от Луриканския орден и повече от два часа нито едно мускулче не бе трепнало по него. Ако някой непросветен в тайните го беше наблюдавал от страни, щеше да си помисли, че той отдавна е мъртъв, особено при вида на съсухреното му лице наподобяващо мумия. Единствено, само едва забележимото дишане издаваше наличието на жизнени функции. Физически той беше тук – в храма светиня, но духът му беше далеч-далеч, някъде в друго измерение, където разговаряше със своя бог и повелител на целия народ на Маурангия – великият Джоликоча. Тумаранга през целия си досегашен живот му служеше вярно и се чувстваше щастлив единствено, когато в състояние на унес отправяше горещите си молби към него. Жрецът се радваше с цялото си сърце, когато божеството ги изпълняваше, народа на Маурангия благоденстваше, а името на техният повелител се носеше с почит от уста на уста. Тумаранга живееше аскетично и отдавна беше свикнал с лишенията, но най-голяма болка му нанасяха неуспехите като духовен месия. Много тежко му ставаше когато Джоликоча извърщаше лице от своите чада и им изпращаше беда. В такива моменти нямаше по-нещастно същество от жреца дори отвъд Торфената планина и сърцето му се свиваше, като виждаше народа да страда. Тумаранга беше надживял вече почти три поколения благодарение на своята съдба, която му отреждаше да бъде свързка между бога и простосмъртните, но животът му все пак не беше безкраен и той вече се чувстваше стар и изморен. Напоследък все повече време му беше необходимо да се съсредоточи и предаде молбите на народа, а и много често те изобщо не бяха чувани от Джоликоча. Неговото съзнание изчезваше във водите на божествения океан и на Тумаранга му се искаше това усещане да продължи вечно, когато една сянка го обгърна с мъртвешки хлад и го накара да пропадне в дълбока и зловеща бездна. Той започна бавно да излиза от унеса си и изведнъж осъзна, че се намира пред олтара на храма-светиня. До ушите му достигнаха звуци, които не можеха да бъдат сбъркани. Това бяха виковете на разярена, жадна за кръв тълпа. Постепенно в ужасния шум той долови собственото си име и изведнъж разбра. Те искаха него! Стана разтри ставите си и след като взе своя жезъл-копие излезе от храма-светиня. Тумаранга никога през живота си не беше виждал толкова много от простосмъртните събрани на едно място. Отначало той се стъписа, но постепенно се овладя и вдигна високо жезъла-копие. Това като, че ли хипнотизира тълпата и не след дълго тя стихна привидно умирена. Над главите на всички прогърмя

благия глас на жреца:

– Какво лошо съм сторил, та така съм ви разгневил?

Отново последва страхотен шум от който нищо не се разбра. Това продължи няколко минути докато жреца отново не направи знак и всички се умълчаха.

– Ако имате да ми кажете нещо, то нека това направи само един от вас! – заяви той.

Първите редици се размърдаха и пред всички излезе Лайо – лидерът на работническата каста:

– Това не може да продължава повече така – извика той! – Ти не правиш вече нищо за нас. Къде е обещаното от теб благоденствие?

– Нима до сега не съм доказвал верността си към вас? – обиди се Тумаранга.

– Вярно е! Но също така съм съгласен с Лайо, че ти вече не изпълняваш съвестно задълженията си! – намеси се Мухарами – предводителя на войниците. – Ти ни обеща, че няма да има повече бедствия, а я погледни три пъти вече ни залива голямата вода, реколтата цялата изгни, царицата ражда хилаво поколение, което не става за нищо, а великаните които живеят отвъд Торфената планина избиват все повече от нас.

Тълпата отново зарева неистово.

– Всичко, което казахте е истина – надвика ги Тумаранга – Но аз виновен ли съм, че Джоликоча е извърнал лице от нас и не иска да чуе молбите ви? Може би ни наказва за минали грехове.

Но никой вече не го слушаше. Всички бяха разярени до крайност. Отвсякъде се носеха викове „Смърт за Тумаранга“. Преди още да успее да се усети, някой изтръгна от ръката му жезъла-копие, а след това подхвана самия него и го понесоха на някъде. След малко той се оказа вързан на позорния стълб, където убиваха най-долните престъпници.

– Боже, дано това е сън и аз се събудя! – промълви жреца. – Господи прости им, те не знаят какво вършат! – и от окото му се изтърколиха две сълзи.

Отнякъде се появи Мухарами и гръмогласно заяви:

– Тумаранга! Ти разочарова народа на Мауракия. Никой вече не иска да слуша лъжите ти. За да сложим край на всичко това те осъждаме на смърт! Присъдата ще бъде изпълнена незабавно!

Тумаранга видя как войниците се строиха пред него, вдигнаха копията си и зачакаха заповед, за да нанесат смъртоносен удар. Жрецът вече не усещаше нищо. Вцепенение започна да обгръща цялото му същество. Целият някогашен живот мина през съзнанието му и това го

накара да се почувства непривично спокоен. Той си спомни дори за неща, които кой знае от кога беше забравил. Започна да усеща как мислите отлитат още преди смъртта да го е сграбчила в железните си нокти, както в добрите стари времена, когато изпаднаше в транс за да се моли. Радваше се, че отново ще се потопи в океана от спокойствие на Джоликоча, този път обаче завинаги. Но отнякъде пак се появи онази зловеща сянка, която спря стремежа му и го върна отново на позорния стълб. Тумаранга проясни съзнанието си, видя как командващият отвори уста да извика заповедта и промълви:

– Боже Джоликоча! Не разрешавай да се извърши такава несправедливост! Накажи ги!

Страхотен грохот разтърси изведнъж цялата Торфена планина. Всички вдигнаха глави и видяха замрели от ужас, как един огромен кафяв стълб падна отгоре и смачка храма – светиня сякаш беше играчка. В основата му гореше страхотен огън и излизаше пушек, като от самия ад. Настана суматоха, тълпата се пръсна на всички страни и по-силните стъпкаха слабите и немощните. Навсякъде се носеха вой и мъртвешки крясъци, стоновете на агонизиращите се заглушаваха от срутвачите се пластове, които затрупваха бягащите и бавно ги задушаваша засипвайки ги с тонове торф. Тези, които оцеляха от срутването умираха секунди по-късно от настъпващия отвсякъде дим. Той ги хващаше за гърлата и изкарваше от там ужасяващи хъркания и гърчове. Тумаранга наблюдаваше с широко разтворени очи страшната гледка и самият той беше ни жив, ни умрял. Някъде далеч се чува писъците на царичатата и нейното поколение и всички разбраха, че това е краят. Огънят в основата на стълба вече беше успял да подпали всичко наоколо. Въздухът се раздираше от кошмарните крясъци на горящите. Навсякъде се носеше тежката миризма на изгоряла плът. Тумаранга усети, че го обгръща гореща вълна и пред очите му взе да притъмнява. Цялата Торфена планина заедно с народа на Маурангия пламна като факел.

* * *

Мъжът лежеше на тревата и не можеше да събере мислите си. Нима се провали окончателно? Нима от него нищо не ставаше и нямаше никаква друга надежда? Той се луташе в собствените си разсъждения, беше на ръба на отчаянието и разбра, че ако не си намери емоционален отдушник е свършено с него. Мъжът стана и внимателно се огледа. Погледът му се стрелкаше безспирно наоколо и не след дълго забеляза разположения наблизо мравуняк. Съзнанието му заработи на бързи обороти и

зъбите се оголиха в сатанинска усмивка, щом разбра какво смята да направи. Извади дълга и дебела пура и с театрален жест я запали. Всмукна няколко пъти и след, като я разпали с огромно удоволствие взе да гори мравките по повърхността на мравуняка. Те естествено не издържаха и секунда и се спаружваха още преди да разберат, какво е станало с тях. Това занимание неусетно завладя мъжът и не след дълго той разбра, че нервното напрежение го напуска бавно, но сигурно. След като се почувства разтоварен той натика повече от половината от пурата в мравуняка и стана за да облече самото си. След това пъкна ръце в джобовете си и с бавни крачки продължи разходката из гората. А мравунякът започна да тлее и от него се заиздига гъст лютив дим, докато изведнъж не пламна целият. След това се запалиха нападалите по земята листа и изсърналата пожълтяла трева, а после огнените езици започнаха да лижат дърветата и тръгнаха по стъпките на отдалечаващият се мъж.

КРАЙ

© Георги Николов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/297>]